

«Кабанчики ні з того ні з сього не зникають», — подумав Джордж, вдивляючись у закутки порожні-сінького хліва. Тоді заплющив очі й зараз же розплющив, щоб перевірити, чи то, бува, не якась жахлива оптична ілюзія. Однак кабанчик не з'явився, його забрюханого рожевого тільця ніде не було видно. Ба більше: коли Джордж удруге роззирнувся навсібіч, то зрозумів, що вскочив у халепу. Він помітив, що бічні дверцята загорожі хитаються туди-сюди, бо їх, певно, добре не зачинили. І в цьому був винен не хтось, а він сам.

— Джорджі! — гукнула мама з кухні. — Я вже берусь готувати вечерю. Маєш ще годину. Ти вже зробив домашнє завдання?

— Авжеж, мамо, — відіззався Джордж удавано веселим голосом.

— Як твій кабанчик?

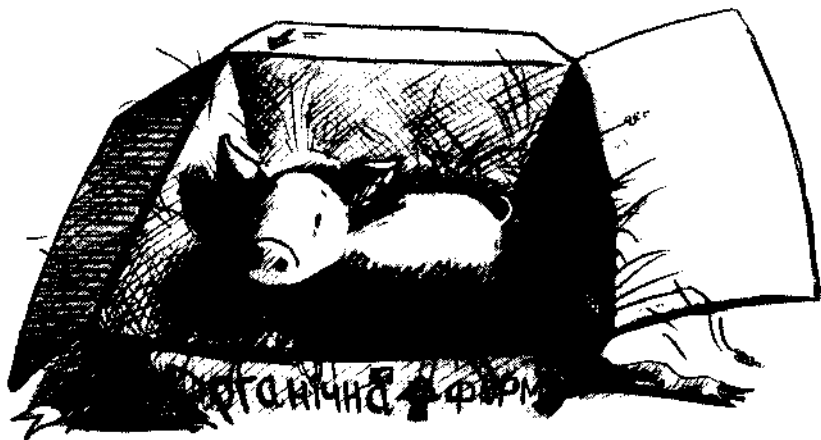
— Чудово! Супер! — пискляво вигукнув Джордж. І кілька разів рохнув, щоб мама чула: на невеличкому

городі, де сила-силенна овочів і один величезний кабан — який кудись таємниче зник, — усе як завжди. Він ще трохи порожкав для годиться — аби тільки мама не вийшла в садок, поки Джордж не придумає план дій. Він і гадки не мав, як йому вдасться відшукати підсвинка, привести його до загорожі, замкнути двері й поспіти на вечерю. Але гарячково над цим мізкував і менше за все хотів, аби хтось із батьків нагодився до того, як він щось вигідає.

Джордж знав, що кабанчик не був великим улюбленцем його батьків. Мама з татом ніколи не мріяли

про кабана на городі, а тато особливо голосно скреготав зубами, коли згадував, хто там походить за грядками. Кабанчик був подарунком: кілька років тому одного холодного дня напередодні Різдва до їхнього порога принесли картонну коробку, в якій щось голосно сопіло і вищало. Відкривши її, Джордж побачив усередині обурене рожеве поросля. Він обережно витягнув його з коробки і з превеликою

втіхою спостерігав, як його новий приятель дріботить на крихітних ратичках довкола святкової ялинки. До коробки було причеплено записку: «Любі мої! — писалося там. — Веселого Різдва! Цей малюк потребує домівки — заопікуєтесь ним? З любов'ю — бабуся. Цілую!»

Тато Джорджа не вельми тішився поповненню в їхній родині. Те, що він вегетаріанець, не значить, що він любить тварин. Йому миліші рослини. З ними легше мати справу: вони не перекидають усе шкереберть, не тупотять брудними ратицями по кухонній підлозі і не вриваються до хати, щоб змести зі столу все печиво. А от Джордж був на сьомому небі від щастя — тепер він має своє поросся! Подарунки, які він отримав того року від мами з татом, були, як завжди, нікудишні. Рукави светра в рожеві й помаранчеві смужки, що його мама сплела власноруч, звисали до самої землі, ксилофон був йому байдужісінький, та й домашній мурашиній фермі він не дуже зрадів.

Найдужче за все — найдужче за все у Всесвіті! — Джордж мріяв про комп'ютер. Але він знав, що батьки навряд чи його куплять. Сучасні винаходи їм не до вподоби — вони старалися, щоб удома було якомога менше всіляких побутових штукенцій. Намагаючись жити просто й невибагливо, батьки прали все вбрання вручну, не мали автівки і освітлювали дім свічками, аби не використовувати електроенергії.

Усе задля того, щоб Джордж ріс у природному здоровому середовищі, вільному від токсинів, зайвої хімії,

